

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

WWW.UNILIB.RS

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 40. У Новоме Саду, 28. Октобра 1860. **ГОД. III.**

Символъ вере.

Трећа Лекція.

Насъ ради человекъ и нашегѡ ради спасенія сшедшаго съ небесъ, и воплотившагосѧ во Духа свята и Маріи Дѣвы и челоувѣчшасѧ. — Веруемъ Сына Божія Іисуса Христа, кои се зарадъ насъ людій и зарадъ нашега спасенія сшао съ неба и воплотіо се — приміо тело — одъ Духа светога и Маріе Дѣве, и кои е постао човекъ.

Шта мы веруемо у овомъ трећемъ члану вере? Зарадъ кога се сынъ Божій сшао с' неба на земљу? Одъ чега насъ е имао спасти сынъ Божій? Какавъ е то првый грехъ? Приповеди ми изъ библичне Повести како су први люди сгрешили, и шта имъ е Богъ после тога обећао? Садъ ми приповеди како е анђео благовестио Дѣви Маріи да ће она Іисуса Христа родити! Нађи ми свето Еванђелие у коме се то исто чита! прочитај га! — Како се зове онај празникъ у кои мы празнуемо воплощенъ Христово? у кои данъ биваю Благовести? Кажи ми обреде црквене кои на тай празникъ биваю? Гди е у цркви икона благовѣštenія? Кажи ми поздравъ анђеловъ, у комъ се мы сећамо воплощенія Христова? (Богородице Дѣво). У чію е славу тай поздравъ? Зашто мы називамо матеръ Іисусову Богородицомъ? У чію се славу пов о ютреню на деветой песни? (У славу матере Божіе, коя е Христа родила и у споменъ воплощенія Христовагъ.) Шта се обично пов на

деветою песми? Зашто онда звоно звони? (Да и они Християни кои нису у цркви знаду шта се тада у цркви сбыва, и да молитве свое саедине са молитвама св. цркве у славу Матере Божіе). Шта дакле валя чинити кадгодъ чуемо да звоно на девету песму звони?

Приповеди намъ изъ Библичне Повѣсти о рођењу Исусовомъ?

Нађи и прочитај оно св. Евангеліе гди се приповеда о томъ како се Исусъ родио? Кажи ми кои е то празникъ кадъ славио рођенѣ Христово? Кадъ пада тај празникъ? Шта се каже у Божићнѣмъ Кондаку, шта у Тропару? Зашто се о Божићу слама уноси? — Шта се догодило са Исусомъ у осмый данъ после рођења нѣговога? Кои е то празникъ кодъ насъ? — Шта се догодило са Исусомъ у 40-тый данъ после рођења? Како се тај празникъ кодъ насъ зове? кадъ пада? Кои е тропаръ на Сретеніе? Знашъ ли молитву праведнаго Симеона? Кадъ се та молитва обично у цркви чита? Ко ю обично чита? Шта значи молитва та? — Шта знамо о Христу кадъ е 12 година имао? Нађи ми у св. Еванђелію повѣсть о дванайстолетномъ Исусу! Кадъ се то у св. Еванђелію чита? (на нову годину). Покажи ми све то на икони! Шта се догодило кадъ е Исусъ одъ тридесетъ година быо? Шта е Исусъ после крштена радіо? Знашъ ли кою науку Исусову, што е у изреченію? Реци ми шта е Исусъ учио о владаню према другима людма? Нека то исто рекне Псалтираць еданъ на Славенски! Шта е учио Исусъ о томе како се валя према неприятельима владати? Имали у другой Читанки коя приповедка гди се говори о едномъ човеку кои се башъ тако владао? (П. Ёзык. читанка бр. 113). Реци ми едно изреченіе у комъ насъ Спаситель учи да жвимо у миру? да не злобимо? да неговоримо зла? Како насъ учи Спаситель да се чувамо одъ невалялыхъ людій? Како насъ

Учи Спаситель да будемо милостиви? Шта намъ говори Спаситель о поштованю родителя? Како насъ учи Спаситель да се Богу молимо? Знашъ ли ону молитву, којой насъ е самъ Спаситель научио? Како се та молитва зове? Кое су две најглавнѣя заповеди што намъ е Исусъ Христосъ дао? (Возлюбиши Господа Бога твоего и т. д). (На све ово, одговоре наћи ћешъ у 20 и 21 броју Шк. Листа ове године; по себи се разуме да ће сви Часловци изреченія та на Србски већъ знати: еръ су ихъ јоштъ као букварци писајући на паметь научили, Псалтирци ће пакъ она изреченія Евангелска која су дотле научили, и у Славенскомъ тексту рецитирати морати). — Приповеди ми коју притчу Исусову о блудномъ сину, о Мытару и Фарисею, о немилостивомъ богатирцу и о убогомъ Лазару, о милостивомъ Самарянину? На кога бы се ты желіо угледати? У чему се желишъ на тога угледати? Далъ бы имао ты прилику таково добро дело учинити? Кадъ бы ты то учинити могао? Обећай ми се да ћешъ то учинити! Видићу хоћешъ ли речъ одржати! (Ова се питаня употреблюю после сваке причте, и сваке науке која за правило живота служити има.)

И Чиме е Исусъ потврђивао своју науку? Кажи ми ты едно чудо Исусово, за кое си у Библичној Повести чуо? Дедъ и ты едно? Дедъ јоштъ едно? Ёси ли видио кое одъ тыхъ чудеса' измоловано? Зашто е Исусъ Христосъ чудеса чинио? Ёли Исусъ Христосъ своју науку и животомъ засведочио? Можемо ли се мы на Христа у чему годъ угледати? — Ёсу ли сви Јудеи у Христа веровали? Како су се фарисеи и књижевници Јудейски према Христу владали?

Пета Божия заповедь.

(За читанѣ, писанѣ, на изуеѣ ученѣ, разговорѣ и приповедаиѣ у сръб. народ. школи; на помоѣ учителяма.)

(Наставлѣно.)

V. Кога валя юшѣ као и родителѣ поштовати? 1, све старие, и све власти; 2, у школи и цркви, 3, общини и 4, држави.

Изречениа. 1, Предѣ старимѣ людма устани, и стара лица поштуј Бога се боѣћи. Мойс. III. 19, 32.

Седа в коса чесности круна, само путемъ чесности она се добия. Прич. Солом. 16, 31.

Нечини старцу пакости, него му говори као отцу свомѣ, а старици као матери својой. Тимот. I. 5, 1, и 2.

Додашакъ. Поштуј старие, пакѣ ће и тебе твоји млађи.

Поштуј старие, ако си радѣ старости дочекати. Ко старость непоштуе, ние в ни вреданѣ.

Примери: Како неваляла деца у Ветилу страдаю. Царств. IV. 2, 23, и 24.

Додашакъ. Како Илия пролази, што старие непоштуе. Букварѣ. Прим. за чит. брой 8.

Како царица пере ноге старици. II. Ёзикослов. читанка брой 138.

Изречениа 2. Повинујте се учительима вашимѣ и покаравайтесе, ерѣ се они стараю за душе ваше, као койѣ ће одговорѣ дати, да то с' радосѣу чине, а не уздишуѣи, ерѣ вамѣ ово неће помоѣи. Ёвр. 13, 17.

Припознајте оне койѣ се око васѣ труде и настое, и имајте ихѣ у обилной любви за трудѣ нѣиовѣ. Солун. I. 5. 12, и 13.

Учительи и свештеници, они су слуге Бога вишнѣга, койѣ намѣ путѣ спасения показую. Дѣян. Ап. 16, 17.

Поштујте двогубо свештенике, койѣ се за васѣ

стараю, особито оне, којѣ се труде око васъ речю и наукомъ. Тимот. I. 5, 17.

Додатакъ. Коя се деца своимъ учительма и старима непоковаю, све ће несретни люди бити.

Богу родителма и учительма никадъ вратити и накнадити неможемо.

Ко неће одъ мудри савета да прими, онъ ће укорѣ.

Примери: Како Христосъ слуша и пита учитель. Лук. 2, 46.

Вртаръ. I. Ёзикосл. читанка бр. 57.

Изреченя 3. Ко свое господаре чува, бы ће поштованъ. Прич. Солом. 27, 18.

Слуге нека се повиную своимъ господарима, и нека имъ буду у свачемъ повольни, а не противуречиви, ни крадљиви, него у свачемъ верни, да тако науку Спасителя нашегъ прославе у свачемъ. Тит, 2, 9, и 10.

Слуге! слушајте господаре свое са страомъ и дрктанѣмъ у простоти срца свогъ, као и Христа, не само на очигледъ света то чинећи, као да людма угађате, него као деца Божија, чинећи волю Божию, драговољно служећи као Богу а не людма, знаюћи да ће сваки, што добра учини, то примити одъ Бога, быо робъ или слободанъ. Ефес. 6, 5, и 6.

Слушајте у свачемъ господаре свое, не само предъ очима чинећи, као да людма угађате, него у простоти срца божѣ се Бога; и што годъ чините, чините по души, као Богу; знаюћи да ће те одъ Бога примити плату по заслуги, еръ Бога служите; а кои скриви, прими ће што е скривио, и неће бити гледаня, ко е ко. Колос. 3, 22—25.

Будите покорни са свакимъ страомъ господарима, не само добрима и кроткима, него и прекима, еръ е

то предъ Богомъ угодно, кадъ ко Бога ради беду подноси, и страда на правди. Пет. I. 2, 18, и 19.

Додашакъ: Где се старіи неслушаю, ту ни Богъ непомаже.

Онако се владај према старіима своимъ, како си радъ да се твои млађи према теби владаю.

Тешко ономъ свакоме юнаку, ко неслуша свога стариега.

Како старій свира, онако млађи нек' игра.

Ко неуме слушати, неуме ни заповедати.

Примери: Како Елизеръ слуша Авраама, Мойс. I. 24, 9, и 10.

Како се Јосифъ свомъ господару повинуе, Мойс. I. 39, 4—6.

Притча о слугама и талантима. Мат. 25, 14—30.

Додашакъ: Верно паракуварче. II. Єзикослов. читанка брой 41.

За чишанѣ шегршима: Савети. Школ. Листъ год. 1858. стр. 8.

Изречения 4. Свака душа нека се покорава властима коє владаю, еръ нема власти да ние одъ Бога, и штогодъ е власти одъ Бога су постављне. Римль. 13, 1.

Будите покорни свакој власти людској Бѣга ради; ако цару као господару, ако ли кнезовима, као нѣговимъ посланицима за освегу злочинцима, а утеху добрима. Пет. I. 2, 13, и 14.

Подайте цару цареву, а Богу Божиє. Мат. 22, 21.

Подайте свакомъ што сте комъ дужни: коме порезу, порезу; коме царину, царину; коме страхъ, страхъ; коме честь, честь. Римль. 13, 7.

Чизите прошеня, молитве и захвалыванѣ за све люде, за цареве и све кои су у власти, да мирно поживите, у свакој побожности и поштению. Тимот. I. 2, 1, и 2.

Когодъ се противи власти, Божіой се наредби противи, а кои се противе сами ће на се грехъ навући. Римль. 13, 2.

Страшниі е у ердњи царъ него у ердњи лавъ, и когодъ га вређа, самъ себи греши. Пр. Сол. 20, 2.

Оѣнешъ ли да се небоишъ власти, чини добро и има ћешъ славу одъ нѣ. Римль. 13, 3.

Ни су власти страхъ добрыма него злима. Рим. 13, 3.

Власти су слуге Божие теби на добро; алъ ако зло чинишъ бой се, еръ неносе мача узалудъ, него да се освете свакомъ, когодъ зло чини. Римль. 13, 4.

Бой се Бога и цара, и неупуштай се са побунѣ-ницима, еръ ће ій у часу зло снаћи, па ко бы нѣ-ове обе каштиге поднео. Пр. Сол. 24, 21, и 22.

Ни у мисли непомисли зла на цара, ни у соби где спавашъ не реци зла за господарима своимъ, еръ ће се дознати мисли и речи твоє. Еклес. 10, 20.

Не гледай друге што зла чине, па да га чинишъ и ты, и да с'гомиломъ противу правде и закона идешъ. Мойс. II. 23, 2.

Додашакъ: Кога валя молити, неваля га ердити.

Ко се ячемъ неумоли, неодбрани се.

Коя рука може посећи, валя е целивати.

Покорну главу сабля не сече.

Ко своимъ властма угађа, има ће ій на руци кадъ у зло падне.

Примери: Како Давидъ поштує Саула. Царств. I. 24, 1—12, 26, 9—12.

Како се Израилтяни покураваю Іисусу Навину. Іисусъ. Нав. 1, 16, и 18.

Како Павле поштує власти. Дѣян. Апост. 23, 5.

Како Христосъ поштує власти. Мат. 22, 17—21.

Како Савей страда за непокорность властма. Цар. II. 20, 1, 21, и 22.

Како Израилтjани страдаю бунеѣи се противу Мойсѣ. Мойсѣ. IV. 14. 2, 10—12, 29—30.

Како Корей и нѣгови страдаю збогъ побуне противу Мойсѣ. Мойсѣ. IV. 16. 1, 2, 32—35.

За читанѣ: Поглаварство. I. Ђзикосл. читанка, бр. 102.

Змѣнѣ репѣ. Бис. и Драго Каменѣ. стр. 29.

(Наставиѣ се.)

М и л а н а.

(Настављено.)

XII. Дешиньска љубавь.

Сутра данѣ, текъ што се Милана с' вратарицомъ и децомъ за столъ посадила была да руча, наеданпутъ сасвимъ изненада и преко обичая уѣе у собу кнезъ Страшимиръ. Ово Милану нашу, која се после повратка свогъ изъ тавнице опетъ нагаравила была те е као угљарка девојка изгледала, — яко уплаши. Она помисли да е Срашимиръ како годъ дознао за нѣнъ ноѣашнѣй ходъ у тавницу, и с' тога одъ страха дрктати почне. Страшимиръ с' намрштенымъ челомъ и заповедајуѣимъ гласомъ проговори: „Я самъ наредбу учиню да другѣй еданъ служитель капию чува, а васъ две идите горе у мою куйну те помажите тамо вла готовити; ерѣ ѣу сутра многе госте добыти.“ — Садъ Милани мало одлане, и она доѣе к' себи. Страшимиръ е опазю бую да се она яко уплашила, и насмеши се мало; ерѣ е радо имао видити да га се когодъ бои.

Милана и вратарица по заповести отиду у куйну, те се тамо у послу наѣу. Тай данѣ предъ вече доѣе у Брестовацъ еданъ властелинъ изъ суседства са великомъ оружаномъ четомъ, која се на поляни предъ замкомъ стани и целу ноѣ частеѣи се п веселеѣи проведе. Сутра данѣ доѣе другѣй властелинъ, и цео данѣ

долазаху по две по три чете оружаныхъ людій, које пешице, а које на коньѣ. С' оныма, кои послѣдныи до-
ѣше, доѣе и вратарь.

Милана се омишляше да све те припреме на ратъ слуге, и доиста кадъ в у вече вратаровой деци од-
нела была вечеру, чуе одъ снуждене вратарице да в
ратъ, и да ѣе вратарь, кои е овыхъ дана' войску ку-
пю, сутра са зоромъ противъ непріятеля полазити.

Пре зоре бойна трупа затруби, и даде знакъ да
се войска за полазакъ спрема. Вратарь, кои быше
еданъ одъ наибольихъ кнежевыхъ юнака', у войнич-
кой справи, с' припасанымъ мачемъ, и с' бойнымъ ко-
плѣмъ у десници ступи у собу, опрости се са женомъ
и децомъ и све ихъ редомъ излюби. Мати и деца пла-
каху и яукаху, и Милана плакаше, као да му е роѣна
кѣи. У полазку опомене вратарь жену и дечицу, да
се за нѣга свакии данъ Богу моле, па онда се окрене
Милани и рекне іой: „Моли се Богу и ты Мило, да
се моіой жени и деци среѣно изъ рата повратимъ.“
Труба по другій путь затруби и войска се певајући
на путь крене. Напредъ ездеше на лепы коньѣ у бо-
гато руво обучене воеводе подъ сяйнымъ оружіемъ.
За нѣма у лепомъ поредку следоваху пешаци и ко-
няници. Страшимиръ предавши ключеве староме над-
вирателю замка, препоручи му да найстрожіе пази да
се не бы какавъ злотворъ у замакъ увукао, и опро-
тивши се са своіомъ женомъ и децомъ, на брзомъ зе-
ленку свомъ за войскомъ одевди. На махъ после од-
ласка нѣговогъ капіе се горе узвуку, и на место тиш-
ме и жубора, дубока тишина у Брестовцу настане.

Вратарица и Милана имаѣху тай данъ много посла,
докъ су куйну у редъ довеле. Предъ вече рекне вра-
тарица Милани: „Мило! я идемъ сутра у ютру с' де-
цомъ у родъ, а ты се можешъ малко одморити, само
незабрави сужне наранити, и гледай да намъ добру

вечеру приправишь.“ У ютру рано вратарица с' децомъ отиде своємє роду у походе, а Милана остане сама кодъ куће.

Тко е садъ среѣнїи быо одъ наше Милане. На одморъ нїе она ни мислила. Ово неколико дана' имала е она толико много посла, да е само неколико тренућа' свако вече кодъ Отца свогъ провести могла, а садъ е цео данъ могла на услугу нѣгову посветити. Она е јоштъ одпре скроила была за отца свогъ неколико парїй кошуля, одъ платна што јој углярка поклонила бјаше. Покрай тога оплема е была и неколико парїй наногвица, и само чекала на згодну прилику да с' њима отца свогъ послужи. Чимъ вратарица с' децомъ отиде, одма похити Милана у тавницу понесавши са собомъ умиваоницу, комадъ сапуна и ручникъ заедно с' пребукомъ и наногвицама. Као анѣео избавитель с' веселымъ лицемъ поздрави она сужнога отца свогъ, отвори му пута и окове, и повуди га да се изиме и преобуче. Кнезу Браниславу, кои чистоту особито любляше, понуда ова была е добродошла. „Кѣри моя! Мени се чини да самъ садъ у новъ животъ ступїо,“ рекне онъ Милани, кадъ ова после некогъ времена дође, да умиваоницу изнесе.

„Садъ морате малко изићи драгїй родителю мой на слободанъ воздухъ,“ рекне Милана, и изведе отца крозъ тавничный ходникъ у малый вратаровъ вртъ, когга она обрађиваше и у реду држаше. Ютро бјаше прекрасно. Сунце любко сїяше и благотворномъ топлотомъ своїой землю огреваше, тихый поветараць цветне мирисе по врту разсипаше. „Боже мой! — У усхиѣненю приметый сужный кнезь, — овай мой прелазакъ изъ мрачне тавнице на видело, вальда е наликъ на прелазакъ изъ овога живота, у вечный животъ.“

Милана повуди отца да седне подъ одну мирисву

и богатолистнату липу, и мало часъ донесе му рукакъ. Овде можешъ добрый отче све до до вече остати, нитко те неће узнемиривати, а я ћу ти овамо данасъ чешће долазити и тебе походити моћи.

Кнезь се проходаше по цветномъ врту и наслађиваше се белога света и давно неуживаныхъ милина. Благодетни зраци Божіега сунца оживляваху и укрепляваху нѣгово дугимъ тавнованѣмъ ослаблено тело. С' чувствомъ смирене побожности захвали онъ Богу што га е сподобіо данасъ уживати благодети яркога сунца, ал' іоштъ веѣма захвали Богу за любовь кою му кѣи указиваше. „Любовь е — тако говораше у себи Браниславъ — право сунце у духовномъ свету; она светли, оживлюе и грее. Безъ нѣ бы сва земля была мрачна тавница а животъ на нѣойзи быо бы вечно сужанство.“

Предъ вече дође Милана и с' тужнымъ сердцемъ одведе отца натрагъ у тавницу. Овде се кнезь у великомъ чуду нађе. Нѣму се чиняше да га е кѣи у место тавнице у какву чисту дворану довела. Дуварови тавнични, досадъ црни и немилы, быяху сада окречени и бели као снегъ; цигляный патосъ бѣше изрибанъ и пескомъ посутъ; сурвине и коприве, у којима е малый прозорчиѣъ обрастао быо, бяху садъ уклонѣне и зраци заилазеѣегъ сунца крозь опрано окно допираху у тавницу; у кревету бѣше слама изменѣна и чистымъ застирачемъ покривена; узглавница, кою досадъ сужный нѣ имао, стаяше на свомъ месту, а новый вуненый ѣилимъ имао е за покривачъ служити. На застромъ камену бѣше чаша с' цвеѣемъ, кое пріятнымъ мирисомъ испуњаваше тавницу.

„Кѣери моя! и ты си мени сву ову радость причинила, загрливши Милану проговори Браниславъ — садъ видимъ, да детиньска любовь стазе живота родительскогъ ружичнымъ посипа цвеѣемъ, и да е она

и саму найужаснію тавницу у рай претворити кадра. Али за виме Божіе Милано, — погледавши свудь унаоколо продужи онъ, — ніе могуће да си ты сама све то тако оправити и изчистити могла. Ко е у овомъ непријателскомъ замку быо тако човечанъ, те ти е помогао да си све то тако лено за неколико сатій урадити могла!“

„Отче мой! — одговори Милана, — у овомъ замку живи некій старый служитель, кои уме зидарскій занатъ. Пре некога времена бјаше онъ болестанъ, а на мою молбу шияше му вратарица по мени понуде. И будући да онъ нигде никогъ свога нема, я самъ га дворила, и седила самъ кодъ нѣга, кадъ ми годъ по-слови допуштаху. Онъ, наравно и немислећи да самъ я твоя кѣи, приповедаше ми за тебе, хвалећи твоє юначство и твою човечность, и жалећи се на твою горку судбину. Између осталого казиваше онъ, како е онъ у оной бытки, коя збогъ несмотрености Страши-мирове у мало што небы изгубљена, быо яко равнѣи, и да бы на боишту међу мртвимъ телесима остао быо, да га ты ниси спазіо, и о свомъ трошку извидати дао. Я овога служителя синоћ са страхомъ замолимъ да ми помогне твою тавницу окречити и изчистити, и онъ се тога посла с' драгомъ душомъ прими. Тако самъ ты я ето данасъ за неколико сатій овай посао с' нѣиме свршити могла.“

„Я се неопоминѣмъ да самъ томъ човеку какво добро учиніо, — примети Браниславъ, — али нѣгова благодарность силно ме е тронула. Видишь кѣри моя, тако свако добро дело, кое мы ближнѣмъ нашемъ учинимо, служи нама самима на найвећу користь, іошть и онда кадъ смо на учинѣно дело то већ сасвимъ заборавили. Света е оно истина, што наша србска по-словица каже: „Учини добро некай се.“

Затимъ донесе Милана у тавницу вечеру за отца

свогъ и за себе. „Данасъ ѣмо заедно вечерати, добрыйъ отче мой“ — рекне она и посадисе до нѣга. Вечера бѣше проста, али укусно сготовлѣна, и с' чашомъ вина послужи кѣи такоѣе свогъ сужногъ родителя.

„За Бога Милано! одъ куда теби све ово“ — гледеѣи на столъ и на постелю запыта опетъ Браниславъ. Милана одговори, да е платно одъ углярке на поклонъ донела и сама сашила, а вечеру одъ свое плате набавила и сама сготоввила, али нехтеде казати да е свою узглавницу отцу донела, да га е тымъ неожалости.

Добрыйъ отаць пливаше у радости. „Я самъ за царскомъ трпезомъ благовао, али овако укусно као данасъ јошъ никадъ у животу во нисамъ“ — примети онъ.

Милана јоштъ веѣу радость осеѣаше, и овако у себи размышляваше: „Како су среѣна она деца, којой е Богъ дао богатства да могу старе дане своихъ родителя услаѣивати, и нѣма сѣ благодарнымъ срдцемъ враѣати ону негу и дворбу, кою родители нѣма чиняху, докъ су јоштъ они мали и неяки были!“

У радости својой умало Милана нѣе заборавила, да јой валя јошъ вратарицу е' вечеромъ дочекати. На опомену отчину, опростисе с' нѣиме и полюбивши га у руку с' тужнымъ срдцемъ забрави тавницу и оде.

Одъ тога часа Милана е отцу свомъ у тайности сваку могуѣу негу и дворбу давала. Свако јутро доносила му е чашу млека, и комадъ хлеба, или неколико ровитыхъ яя. У подне, кадъ јой е годъ дозвољно было да сама руча, носила я свой део отцу, а она се задовољавала са тавничарскомъ раномъ. Недельомъ кадъ бы комадъ печеня ил' колача добыла, никада га нѣе сама поела, него е отцу носила. Доносила му е кадкадъ и воѣа, ерѣ е знала да е отаць то радо во. Свой единый накитъ, кои јой остао беше кадъ е изъ Браниславца изишла, скупоцене ободце свое даде

она преко угљара продати, и за примљене новце куповаше отцу свомъ свакиј данъ по jednu чашу вина. Она е садъ само за отца свогъ живила.

После некогъ времена дође вратаръ своимъ посломъ на неколико дана у Брестовацъ, и приликомъ овомъ пође да надгледа тавнице. Милана е' дрктаућимъ ердцемъ за нѣмимъ иђаше. Вратаръ се нађе у чуду, кадъ отвори тавницу сужнога кнеза, и машући главомъ рекне: „Тешко мени ако мой кнезъ за ово дело дозна. Али ипакъ допада ми се одъ тебе Милано што чистоту любишь, и садъ увиђамъ што пре нисамъ быо кадаръ увидити, да е велика срећа, кадъ човекъ у чистоти живи. С' малымъ трудомъ и готово никаквимъ трошкомъ преобраћена е ова мрачна тавница увидно и угодно обиталиште, а многи люди са свое нехатости начине одъ најлепше собе нечисту, гадну и смрдљиву тавницу.“

Враћајући се крозъ ходникъ у свое обиталиште окрене се вратаръ к' Милани, и с' озбиљношћу јој рекне: „Мило! немогу те до душе одъ мое стране укорети, што си тако милостива срдца према сужноме кнезу, и мени се, као што ти мало пре рекохъ, башъ допада што га у чистоти држишь, али се боимъ, да те твоје милостиво срце не наведе на ту мисао, да му прилику дадешъ да покуша изъ тавнице побећи. Нѣму с' тымъ не бы ни најманъ поможено было; еръ изъ замка неможе никуда, почемъ су ключеви одъ капије у рукама старога надзирателя; али бы я тада најнесрећнимъ човекомъ постао; изгубио бы службу и быо бы с' женомъ и децомъ изъ овогъ замка, где свако добро уживамо, изтеранъ; шта више можда бы ме кнезъ Страшимиръ у свој јрости с' места на комаде изсекао! Тако ти живого Бога Мило, немой ме несрећнимъ учинити, немой на издаю мислити. Мы неможемо силомъ сужноме кнезу помоћи,

внѣ то Богъ милостивый одъ насъ захтева, и ако онъ у правцу страда Богъ ќе га зато на другодъ свету награди.“ Милана даде своју поштену речъ да ќе на сужнога пазити и да тавницу нѣгову никада неће оставяти отворену, а вратаръ се с' нѣнымъ о-бећанѣмъ задовољи, и врати се опетъ у войску.

(Продужиће се.)

Паразитіе,

VII. *Јосифъ и Зуленка.*

Кадъ оно Пентефриева жена, лепа Зуленка Јосифа ухвати, и своимъ чинма нѣгову душу забунити и срце сплести хтеде, сети се Јосифъ отца свогъ, и учини му се, као да у истый махъ овогъ страхопочитаный ликъ предъ нѣга изађе, говорећи: Јосифе! имена браће твоје сияће се на дванајстъ алама груднѣгъ штита првосвештеничкогъ у храму божиемъ, за вечиту успомену нѣхову, и нѣине ќе душе у свете обители Превечнога доћи и тамо довека у вечитой слави бити, — треба и ты с' нѣима уписанъ да будешъ; заръ хоћешъ, да ти се избрише и изгуби име, и да те слугомъ невернице назову?

Јосифъ се тргне; златни сѣи нѣговогъ детинѣства изађоше му предъ очи; то диже нѣгову душу, и ова надвлада срце, пакъ се отрже изъ шаке жене. И на место еднога дођоше два имена нѣговогъ потомства на оне сѣйне плоче предъ лице Божие.

Умирући отацъ благослови га говорећи: Јосифъ е цветна гранъ, сынъ цветућегъ дрвета што край извора стои; нѣгови ќе огранци дивно нарасти и све ограде надмашити. И благословъ се изврши у награду младостне побожности и целомудрености.

Дете и зрно семена.

„Пођи мало подъ земљицу црну,“
 Тако дете бесеђаше зрну;
 „Пођи тамо па борави санакъ,
 Докъ те белый не пробуди данакъ.“

Та я видимъ да е теби клета
 Врло жао оставити света,
 Ахъ када бы говорити знало,
 Ал' бы сада яде ядовало.

Но не бойсе, сътно ми не буди,
 Тихо, мирно хайде паи туди;
 Та где годъ е на 'вомъ свету створа,
 Са свакиме тако бити мора.

Дође време, дуго бити неће,
 Па ће синут' любко прамалеће:
 Ярко сунце тад' ће больма сяти,
 Земљи, теби топлоте ће дати.

Устану ћешъ изъ тог' пустог' мрака,
 Ужива ћешъ миленога данка,
 Лепо, красно, дивно окићено,
 Подмлађено и преображено.

И мене ће, едномъ санъ оборит',
 И мене ће ладна земля покрит';
 Па што ми е и мило и драго
 Нестану ће свега башъ заного.

Ал' опета нећу я тужити,
 Ни ће м' жао овогъ света бити:
 Бр' веруемъ кад' Богъ рекне: „буди“
 Васкрснуће сви помрли люди.

по немачкомъ

М. Н.